

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА КОРЕЙСЬКОЇ І ЯПОНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Кваліфікаційна робота магістра з корейської філології

на тему:

**КАТЕГОРІЯ ЧАСУ ДІЄСЛІВ У СУЧАСНІЙ КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ:
СТРУКТУРА ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ**

студентки групи Мкор 57-21

факультету східної і слов'янської філології

денної форми навчання

Освітньо-професійної програми:

Східна філологія: корейська мова і література,

переклад, методика навчання

Спеціальність 035 Філологія

Спеціалізація 035.066 Східні мови і

літератури (переклад включно), перша –

корейська

Кательницької Анни Сергіївни

Науковий керівник:

доц. Урядова В.Д.

Допущено до захисту

« _____ » _____ 2022 року

Завідувач кафедри

_____ *Пророченко Н.О.*

КИЇВ – 2022

ЗМІСТ

<i>ВСТУП</i>	3
<i>РОЗДІЛ I. ПОНЯТТЯ ДІЄСЛОВА</i>	7
1.1 Характеристика дієслова в українській мові	8
1.2 Категорія часу дієслова української мови.....	9
1.3 Характеристики дієслова у корейській мові.....	14
1.4 Категорія часу дієслів у корейській мові та їх порівняння з українською мовою	17
<i>Висновки до розділу I</i>	26
<i>РОЗДІЛ II. СЛОВОТВІР</i>	28
2.1 Способи творення дієслів в українській мові	28
2.2 Способи творення дієслів в корейській мові.....	29
<i>Висновки до розділу II</i>	37
<i>РОЗДІЛ III. ТВОРЕННЯ ДІЄСЛОВА ПІД ВПЛИВОМ ЧАСУ НА ПРАКТИЦІ</i>	38
3.1 Методологічні засади дослідження категорії часу дієслова в корейській та українській мовах.....	46
<i>Висновки до розділу III</i>	53
<i>ВИСНОВКИ</i>	54
<i>주석</i>	60
<i>СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ</i>	63

ВСТУП

Мова - це знакова система довільної природи, за допомогою якої здійснюється людське спілкування на різних рівнях комунікації та трансляції, включаючи операції мислення, придбання, зберігання, перетворення та передачу повідомлень (сигналів, інформації, знань) та пов'язані процеси. Мова також є універсальним засобом об'єктивації дійсності як в індивідуальній, так і в суспільній свідомості, виступаючи як первинна, найбільш природна основа репрезентації світу. Як багатоаспектний феномен мова виступає предметом вивчення різних теоретичних дисциплін: логіки, лінгвістики, семіотики, психології (психолінгвістики), соціології (соціолінгвістики), культурології та інших.

Мова грає провідну роль у формуванні та розвитку людської свідомості, оскільки розумова діяльність людини, у разі у більш менш розвинених формах, невіддільна від використання мов того чи іншого роду. Саме використання мови дозволяє людині здійснювати основну частину розумових операцій. Одночасно мова виступає основним засобом комунікації та трансляції, забезпечуючи вилучення (придбання), накопичення, зберігання, перетворення та передачу інформації та знань. Завдяки мові можливе існування та розвиток абстрактного мислення, тому наявність мови є, серед іншого, необхідним інструментом узагальнюючої діяльності мислення. Синтетичні властивості мови (її системна організація, дискретність сенсу її одиниць, можливість їх комбінаторики за певними правилами та інші) забезпечують можливість формування текстів як складних знаків з розвиненою системою модальності, що ставить мову як знакову систему властивість універсальності у вираженні як процесуальності людської свідомості та її станів, і цілісної системи поглядів на світі як результат пізнання.

Вивчення форм дієслова в українському та корейському мовознавстві представляє великий інтерес не тільки для вчених-носіїв цих

мов, а й вітчизняних дослідників. а саме – основні сучасні підходи у його вивченні та комплексна методика аналізу корейської граматики.

Найважливіша різниця між корейською та українською мовами в галузі аспектуальності полягає в тому, що інформація про перебіг дії в часі (тобто про її завершеність/незавершеність, результативність/нерезультативність, одноразовість/багаторазовість та ін.) у корейській мові, на відміну української, перестав бути обов'язково вираженим. Крім того, аспектуальні значення в корейській мові, як правило, передаються аналітично за допомогою службових дієслів або прислівників, а також загальним контекстом або тимчасовими формами. В українській мові сама дієслівна лексема (її основа) виражає інформацію про параметри перебігу дії в часі, причому ця інформація дуже важлива і в багатьох випадках відноситься до обов'язково виражених. Той, хто говорить українською мовою, завжди стоїть перед вибором, як уявити ситуацію з погляду її перебігу в часі.

Актуальність нашої наукової роботи зумовлена тим, що лінгвістичне вивчення та порівняння категорії часу дієслова корейської мови та української - явище відносно рідкісне не лише у вітчизняному, а й у світовому корезнавстві. Водночас опис цієї теми - дослідження, що має велике значення для лінгвістів, що вивчають корейську мову.

Мета дослідження полягає у тому, аби охарактеризувати та вивчити граматичні аспекти категорії часу дієслова у корейській мові.

Дана мета допоможе нам вирішити такі **завдання**:

1. Опанувати загальне поняття дієслова як у корейській, так і українській мовах, що допоможе зрозуміти їх різницю;
2. Вивчити граматичні аспекти часу корейської мови;
3. Визначити особливості будови дієслова у конкретному часі;
4. Розкрити структуру та функцію категорії часу у корейській мові;

Об'єкт вивчення це категорія часу дієслова корейської мови.

Предмет аналізу: особливості, функції, та відмінності граматичних аспектів дієслова на матеріалі корейської та української мов.

Матеріалами дослідження були різноманітні Інтернет-джерела такі як: статті, відскановані підручники тощо. Використовувалися не тільки джерела українською мовою, а й корейською та англійською мовами.

Методи дослідження у нашій науковій роботі ми використовували описовий метод для більш чіткого уявлення про граматичні одиниці корейської та української мов, а також методи зіставлення та порівняння граматичної категорії часу, їх спільні та відмінні риси, а також їх переклад.

Наукова новизна нашого дослідження полягає у вирішенні питання відмінностей категорій дієслова на основі корейської та української мов. Системне вивчення особливостей форм категорії часу дієслова та їх порівняння дозволить нам виявити загальні закономірності у становленні та вживанні.

Теоретичне значення результатів дослідження полягає в тому, що зіставлення часових форм дієслова корейської та української мов дозволить глибше зрозуміти специфіку спілкування носіїв української та корейської мов. Результати дослідження дозволяють розширити існуючі уявлення про використання дієслова корейської та української мов у вітчизняному мовознавстві.

Практичне значення обумовлюється тим, що його результати можна використовувати при розробці загальних та спеціальних курсів теоретичної та практичної граматики, історії мови, стилістики та порівняльної типології корейської та української мов. Робота призначається, з одного боку, для корейців, які бажають поповнити або систематизувати свої знання з питань функціонування граматичної системи, з іншого – для лінгвістів інших спеціальностей, які прагнуть почерпнути з досліджень корейської та української мов типологічно корисні дані. Уміння правильно використовувати час та форму однієї з найважливіших частин мови є невід'ємною частиною картини світу представників цих культур.

Апробація результатів дослідження здійснена на Міжнародній студентській науково-практичній відеоконференції «Інженерія знань як

фактор міжкультурної кооперації України з Японією, КНР і Республікою Корея» (Київ, 2021).

Структура роботи: Наукова робота складається зі вступу, двох розділів, висновків до кожного розділу, загального висновку та списку використаних джерел.

У вступі коротко обґрунтовуються актуальність теми та проблематика зробленого дослідження; визначається його об'єкт, предмет; дається опис основного методу дослідження, визначаються мета та завдання роботи, її наукова новизна, теоретична та практична значимість.

У першому розділі висвітлюються основні поняття дієслова та часу в українській та корейській мовах, обґрунтовується їх типологічна подібність, визначаються граматичні системи, основні фактори, що впливають на вибір форм дієслова в мовах, що вивчаються.

У другому розділі, розібравши головні поняття, дослідили та порівняли способи творення дієслів корейської та української мов, і описали методологічні засади дослідження.

У третьому розділі ми зібрали приклади дієслів, їх форми та утворення і проаналізували, ажде краще всього матеріал засвоюється з прикладами та їх роз'яснень.

РОЗДІЛ I. ПОНЯТТЯ ДІЄСЛОВА

Дієслово - це самостійна частина мови, яка має характерні постійні і непостійні ознаки, що відрізняють його від слів інших частин мови: вид, перехідність, повернення, відмінювання тощо.

У системі частин української та корейської мов існують слова, які позначають дію (стелити), процес (пояснювати), стан (відчувати). Такі слова називають дієсловами.

Багато лінгвістів вважають, що дієслово - найскладніша і невід'ємна частина мови, яка має широкі можливості опису життя в її розвитку, русі. Знайти правильне дієслово для фрази – це означає дати рух фразі. Дієслово надає мові життя, — присутністю своєю творить окремі слова.

Дієслово - це найважливіша частина кожної мови. Вже у назві підкреслюється його особлива значимість.

Дієслово як частина мови означає «процес». За допомогою дієслова ми дізнаємося, як все у цьому світі рухається, каже, змінює фарби, як звучить, як відчувається. Дієслова — це слова, які пожвавлюють усе, до чого вони прикладені. За допомогою іменників можна назвати предмети та явища, які нас оточують. Прикметники допомагають уточнити те, що названо іменником, але тільки дієслова можуть «оживити» і змусити рухатися і змінюватися навколишній світ. За підрахунками вчених дієслово посідає друге місце (після іменника) за частотою вживання в мові.

На відміну від української мови, в корейській мові дієсловами можна назвати ще й прикметники, адже в принципі носії мови дієслова називають дієсловами дії, а прикметники — дієсловами стану, без їх розрізнення.

У корейській мові дієслова виконують роль прикметників і утворюють відкритий клас. Насправді, оскільки корейська традиційно не розрізняє дієслова та прикметники, у корейській мові прикметник може бути предикатом у реченні, і він схожий на дієслово тим, що має закінчення відмінювання.

У вузькому розумінні дієсловами називають лише ті дієслова, які мають значення, функцію або морфологічні ознаки, що відрізняють їх від прикметників. З іншого боку, хоча прикметникам важко мати закінчення в імперативному законі, законі прохання, законі про обіцянку та законі про дозвіл, дієслова характеризуються відносно вільним зв'язком таких закінчень.

Щоб зрозуміти, що таке дієслово у корейській та українській мовах, і зрозуміти їх різницю, розглянемо його загальне граматичне значення, морфологічні та синтаксичні ознаки.

1.1 Характеристика дієслова в українській мові

Дієслово як частина мови представлене чотирма граматичними формами:

- а) інфінітив (спати, читати, говорити);
- б) особові форми – дієслова тепер. часу, минулого, умовного способу, наказового способу;
- в) дієприкметник (написаний, зчорнілий, убитий);
- г) дієприслівник (зробивший, працюючий).

Усі ці дієслівні форми поділяються на дієвідмінювані (або особові, предикативні) та не дієвідмінювані. До перших належать форми особи, часу, числа, способу і роду. До других належать інфінітив, дієприкметник, дієприслівник.

Категорії виду, стану, перехідності / неперехідності належать до загально дієслівних категорій, тобто вони властиві усім без винятку формам дієслова. Інші категорії можуть належати тільки певним формам: інфінітиву – вид, перехідний / неперехідний, стан, умовному способу – вид, перехід. / неперехід., стан, часу немає, тепер. час - вид, перехід. / неперехід., стан, роду немає.

Дієслову властиві і багатогранні синтаксичні функції. Проте найголовнішою серед них є предикативна функція (присудок). Проте окремі дієслівні форми можуть вживатися в ролі інших членів речення:

Натягне дощ свої осінні струни (простий дієслівний присудок).

Написати добру пісню – щастя для поета і музиканта (підмет).

Тепле повітря було настояне пахощами степових квітів (складений іменний присудок).

Отже, усі дієслівні форми об'єднуються в одну струнку систему на основі спільного лексичного значення процесуальність, дія.

Дієслівна форма, яка означає дію не виражаючи способу, часу, особи, числа і роду називається інфінітивом або неозначеною формою дієслова.

Дієслова у формі інфінітива відповідають на питання «що робити» і «що зробити».

Отже, інфінітив це найбільш загальне вираження ідеї. Він усвідомлюється в мові, як початок, як вихідна форма дієслова, що є центром всієї дієслівної системи. Інфінітив вживається тоді, коли потрібно назвати дію не зазначаючи хто її виконує, коли вона виконується. Тому назва дії у словниках подається інфінітивною формою.

В українській мові на відміну від корейської є пестливі інфінітивні форми: питоньки, їстоньки, спатусі, які утворюються за допомогою інфікса.

1.2 Категорія часу дієслова української мови

Час — граматична категорія дієслова, яка є специфічним мовним зображенням об'єктивного часу. Вона слугує для часової локалізації події або стану, про які йдеться у реченні. За допомогою часу висловлюється одночасність, передування або наслідок події відносно моменту мовлення або ж якоїсь іншої точки відліку.

Категорія часу виражає відношення дії до моменту мовлення. В основі цієї граматичної категорії лежить розуміння часу як об'єктивно-реальної форми буття. Людина сприймає нескінченність об'єктивно існуючої матерії в окремих процесуальних виявах: виникнення, становлення, тривання і переходу в нову якість. Дієслова є назвами дій або динамічної ознаки. Становлення і тривання динамічної ознаки сприймається мовцем як вияв

процесуальності з властивою для неї часовою перспективою. Ця часова перспектива в дієслові пов'язується з моментом мовлення про дію: дія збігається з моментом мовлення про неї або відбувається не водночас з моментом мовлення.

У сучасній українській мові дієслова мають значення чотирьох часів: теперішнього, майбутнього, минулого і давноминулого.

Усі чотири часи розрізняються за значеннями і мають виразні морфологічні ознаки. Часові значення дієслова виражаються в дійсному способі, умовний і наказовий способи часу не виражають. Категорія часу тісно пов'язана з категорією особи і виявляється в особових (та родових, що були колись особовими) формах.

Своєрідно виявляється значення часу в неособових формах - дієприкметнику і дієприслівнику. Ці форми зберігають значення часу (як і значення виду) тієї основи, від якої вони творяться (дієприкметник) або виражають час відносно основної дії (дієприслівник).

Теперішній час

Теперішній час означає дію, яка відбувається в момент мовлення або збігається з моментом повідомлення про неї, наприклад: Виходить сонце, і зірки роси поволі гаснуть в білих хмарах цвіту (Марко Вовчок).

Дієслова в теперішньому часі виражають:

а) дію, що збігається з моментом мовлення про неї: Я пишу тобі знову, друже мій (М. Рильський);

б) дію тривалу або постійну: Споконвіку Прометея там орел карає, що день божий довбе ребра й серце розбиває (Т. Шевченко);

в) дію, що є властивістю істоти або предмета: Весною в селі встають рано (Гр. Тютюнник); Земля обертається навколо своєї осі.

Перше значення теперішнього часу позначають терміном теперішній актуальний, що реалізує конкретно-ситуативний вияв дії у момент повідомлення про неї.

Значення тривалого або постійного часу називають неактуальним теперішнім часом, що передає характеристики певних постійних станів істот і речей або перебіг дій і процесів як даність, аксіоматичну істину, закономірність на основі наукових узагальнень, власного досвіду чи традиційної усталеності в народі. Теперішній неактуальний час властивий науковому стилеві, народним прислів'ям, активно використовується в описах народних звичаїв, у різного типу довідниках, в інструкціях тощо. Наприклад: Риба дихає зябрами; Дуби ростуть поволі, неквапливо (М. Рильський); Вночі тріщить, а вдень плющить (Нар. творчість);

Форми теперішнього часу мають значення недоконаного виду. Вони творяться від основи дієслів недоконаного виду за зразком першої особової парадигми. У цих формах виражається значення способу (дійсного), часу, особи і числа, наприклад: ходжу, ходиш, ходить, ходимо, ходите, ходять.

Майбутній час

Майбутній час означає дію, що здійсниться або триватиме після розмови про неї, наприклад: Я візьму землі у жменьку, натрушу з квіток краси і на всю округу дзенькну свіжим голосом роси (В. Бичко); Я на гору круту крем'яную буду камінь важкий підіймать і, несучи вагу ту страшную, буду пісню веселу співать (Леся Українка).

Форми майбутнього часу можуть виражати тривалу (необмежену в часі) дію і одноразову або обмежену із вказівкою на завершеність. Відповідно вони творяться від основ дієслів недоконаного і доконаного виду.

Форми майбутнього часу доконаного виду (прості) творяться за зразком першої особової парадигми тими самими флексіями, що й форми теперішнього часу першої чи другої дієвідміни, наприклад: виконаю, виконаєш, виконає, виконаємо, виконаєте, виконають; зроблю, зробиш, зробить, зробимо, зробите, зроблять.

Від основ дієслів недоконаного виду творяться аналітична, або складена, і синтетична форми майбутнього часу.

Аналітична, або складена, форма майбутнього часу твориться способом додавання до інфінітива (недоконаного виду) допоміжного дієслова бути в особових формах, наприклад: буду співати, будеш співати, буде співати, будемо співати, будете співати, будуть співати.

Синтетична форма майбутнього часу твориться від інфінітива недоконаного виду додаванням суфікса -м- та особових закінчень, наприклад: казатиму, казатимеш, казатиме, казатимемо, казатимете, казатимуть.

Отже, у формах майбутнього часу значення часу виражається або основою дієслова, або допоміжним дієсловом, або суфіксом-флексією, що походить від допоміжного дієслова. Значення часу органічно пов'язане із значенням особи і числа, що знаходять своє вираження в особових флексіях, розподілених за дієсловами першої і другої дієвідмін.

Минулий час

Минулий час означає дію, що відбувалася або відбулася до моменту мовлення, наприклад: Могутнім спокоєм дихало чорнолісся (М. Стельмах); Скільки днів пролетіло над нами! (В. Сосюра).

Форми минулого часу творяться від основи інфінітива дієслів доконаного і недоконаного виду.

Формальним показником минулого часу є суфікс -л- або його видозмінений фонетичний варіант -в- (-у-), що приєднується до основи інфінітива. Форми минулого часу в сучасній українській мові виражають за допомогою флексій значення роду (в однині) і числа, наприклад: возив, возила, возило, возили.

У формах чоловічого роду суфікс -в- приєднується тільки до основи, що закінчується на голосний звук, порівняйте, наприклад: водити — водив, синіти — синів, збирати - збирав, але нести - ніс, везти - віз.

При творенні форм минулого часу ненаголошений суфікс -ну- може зникати, наприклад: сохнути — сохнув і сох, зів'янути - зів'янув і зів'яв. У дієсловах з наголошеним суфіксом -ну-, а так само в дієсловах із значенням

раптової чи одноразової дії суфікс -ну- зберігається: стягнути - стягнув, крикнути - крикнув, гукнути - гукнув.

Давноминулий час

Давноминулий (або передминулий) час означає дію, що відбулася перед іншою минулою дією, наприклад: Ніби й задрімав був зразу, але щось приверзлося, що й прокинувся рано (А. Головка). (Сучасна українська літературна мова 1997).

Форми давноминулого часу творяться переважно від дієслів доконаного виду аналітичним способом: до основного дієслова в минулому часі додається допоміжне дієслово бути в родових формах однини й у формі множини, наприклад: сказав був, сказала була, сказало було, сказали були.

Значення давноминулого часу сприймається в реченні на основі зіставлення двох або більше дій, наприклад: Був позабував товаришів, - тепер пригадав (С. Васильченко).

Давноминулий час властивий розмовному і художньому стилям мови. У науковому, публіцистичному, діловому стилях форми давноминулого часу не вживаються.

Вживання часових форм

Крім основних значень часу, що безпосередньо виражаються часовими формами дієслів у процесі спілкування, може виражатися відносне значення щодо моменту мовлення.

Так, наприклад, у розповіді про минулі події поряд із формами дієслів минулого часу вживаються форми теперішнього часу в значенні минулого: Вийшов за школу - світа не видно, спіпить очі, рве за поли, з ніг валяє (С. Васильченко). Форми майбутнього часу також можуть уживатися в значенні минулого або теперішнього, надаючи відтінку раптовості, несподіваності, енергійності: Сиджу - як загуде в грубі, як сипне, вйне снігом у вікна - зразу стемніло (С. Васильченко). Сивий ус, стару чуприну вітер розвіває; то приляже та послухи, як кобзар співає... (Т. Шевченко).

Відносність часового значення допомагають виражати модальні частки було, бувало, наприклад: Ти було підеш орати, виореш, засієш і зажнеш, а панські козаки прийдуть та й заберуть усе (Панас Мирний); Сидимо було день при дні у дівочій та робимо (Марко Вовчок).

1.3 Характеристики дієслова у корейській мові

Найважливішою синтаксичною функцією дієслова є те, що він функціонує як присудок по відношенню до підмета, і коли об'єкт або інші компоненти з'являються на додаток до підмета, вони відіграють певну роль у визначенні вибору або характеру цих компонентів. Тому іноді видно, що дієслово утворює ядро при створенні структури речення.

Мобільні дієслова, такі як 가다 «йти» та 오다 «прийти», відомі в академічному середовищі корейської мови як дієслова, які перетинають межу між неперехідними та перехідними дієсловами в корейській мові. Ви можете використовувати «піти в подорож», «йти на роботу» і «йти» як перехідне дієслово. Загалом ці рухливі дієслова мають характеристики, які не можна використовувати в пасивних реченнях, наприклад «подорож має» або «компанія має». Тобто це не повне перехідне дієслово.

Крім того, перехідні дієслова також використовуються як неперехідні дієслова в певних ситуаціях, таких як «помилки, які апелюють до новизни, і помилки, які апелюють до традиції», які також використовуються в деяких текстах «логічна помилка/неформальна помилка».

Дієслова, які потребують доповнення, називають також неповнозначними. Морфологічно дієслово з пасивним суфіксом називається пасивним, а дієслово з пасивним суфіксом — активним.

З точки зору відмінювання, коли дієслово має закінчення відмінювання, дієслово, яке не виявляє жодних особливих змін у формі основи чи закінчення, називається правильним дієсловом, а дієслово, яке має особливу зміну у формі основи чи закінчення, є неправильне дієслово. З

іншого боку, дієслова, відмінювання яких надзвичайно обмежене, називаються неповними дієсловами.

Крім того, асертивні дієслова, які виражають впевненість в істинності певної пропозиції, вказують на те, що ступінь впевненості в істинності певної пропозиції є слабкі наполегливі дієслова, симетричні дієслова, які вказують на те, що мають бути два об'єкти.

Разом із цим дієслова досвіду, які підкреслюють аспекти психологічного досвіду, а також когнітивні дієслова, які запитують, усвідомлюєте чи ні, які вказують на те, що у нас є очікування щодо чогось. Існують також зворотні дієслова, які вказують на те, що дія суб'єкта повертається до активіста.

Що стосується класифікації дієслів відповідно до їхніх образних характеристик, дієслова зазвичай називають дієсловами дії, а прикметники – дієсловами стану. Дієслова процесу вказують на те, що дія починається в один момент і закінчується на цій точці.

Крім того, безперервні дієслова вказують на те, що дія триває певний проміжок часу, а серед безперервних дієслів дієслова dokonаного вигляду вказують на те, що дія або ситуація завершується через кінцеву точку.

Дієслово, яке майже обов'язково потребує додаткового речення, перш ніж називати його допоміжним дієсловом, додає символічне значення або інше допоміжне значення до значення дієслова-антецедента

Розробники універсальної граматики виділяли три простих і три складні часи. До простих часів відносили сьогодення, минуле і майбутнє, а до складних - минуле недосконале, подвійне минуле або давно минуле, майбутнє в його відношенні до минулого або майбутній dokonаний час.

У граматиці Пор-Рояля спосіб дієслова має такі види: умовний, бажаний, поступальний, наказовий (імператив). Як стверджують А. Арно та К. Лансло, у дієслова є категорія застави, ними виділялися: дійсна застава, що

позначає дію; пасивна заставка, що позначає витерплення; і середня заставка, що означає дію, що не переходить на зовнішні предмети.

Таке пояснення природної появи категорій дієслова виявляється й у теорії Г. Пауля. Він пише про несвідомий зв'язок між різними часами, способами, особами одного й того ж дієслова в силу подібного звучання та спорідненого значення. Такі зв'язки можуть виявлятися і діяти, не будучи усвідомленими, вони повинні прирівнюватися до граматичних категорій, хоча зазвичай і збігаються з ними.

Г. Ундервуд наголошував, що найважче у дослідженні дієслова корейської мови полягає не у різноманітності тимчасових форм чи форм способу, а у великій кількості іменників, прислівників, спілок, які поєднуються з ним. Вчений стверджував, що корейське дієслово абсолютно безособове і не має категорії числа. При цьому він робив застереження, що існує ряд дієслів, особу яких можна визначити за значенням самого дієслова у реченні – наприклад, у наказовій формі. Такий напрямок пошуку категорії особи у дієслів корейською мовою побічно свідчить про звернення автора до універсальним правилам. Зокрема, на цей висновок цілком могла вплинути добре знайома Г. Ундервуду німецька мова, в якій наказові форми дієслова є носіями значення особи.

Г. Ундервуд підрозділяє дієслова на власне дієслова та дієслова стану, або дескриптивні дієслова.

Зазначається, що дієслова можуть бути активними/пасивними, перехідними/неперехідними. Корейське дієслово має три форми застави: активне, каузативне і пасивне, але ці три форми застави, на відміну від англійської мови, не завжди чітко простежуються в корейській. Деякі дієслова мають однакову форму для активної та каузативної застав. Каузативна заставка утворюється за допомогою суфіксів, які приєднуються до основи дієслів: **ㅂ어** (показувати). Пасивна заставка утворюється шляхом приєднання до основи дієслова суфікса **ㅂ이**, наприклад, **여오** (відкривати) – **열니오** (бути відкритим).

Г. Ундервуд зазначає, що корейське дієслово має лише одне основне відмінювання, яке має різні форми способу і часу. Так само, як і автори граматики Пор-Рояля, він виділяє форми простого та складного часу. Однак до простого часу відносяться сьогодні, минуле, майбутнє і минуле в майбутньому, а до складного часу – продовжений час (теперішній або минулий), продовжене майбутнє, можливе минуле в майбутньому і давно минуле.

Г. Ундервуд, віддаючи пріоритет морфології, зумів виділити велику кількість видо-часових форм дієслова. Керуючись морфологічними критеріями, він описав складні поєднання часових суфіксів. Зокрема, для висловлення припущення вчинення дії до основи дієслова приєднуються два тимчасові суфікси минулого часу і майбутнього.

1.4 Категорія часу дієслів у корейській мові та їх порівняння з українською мовою

Мовною реалізацією категорії часу є речення. Речення – це одиниця мови, сформована за граматичними законами конкретної мови і є головним засобом вираження думки. Воно може бути простим і складним.

Головною ознакою речення, що відрізняє його від слів і словосполучень, є наявність предикативності. Предикативність виражається певними мовними засобами, але найбільш поширеною формою є дієслівна форма, в якій знаходять вираз такі граматичні категорії, як час і вид.

Граматична категорія часу виражає відношення дії до моменту мовлення. Основою цієї граматичної категорії слід вважати розуміння часу як об'єктивно– реальної форми буття. Усі часи мають чіткі морфологічні ознаки та розрізняються за значеннями.

У корейській мові категорія часу складається з шести форм: теперішнього, який поділяється на інклюзивний, ексклюзивний та нейтральний час, минулого, майбутнього, давньоминулого, припущеного минулого та припущеного давньоминулого часу.

Значення граматичного часу може варіюватися в залежності від типів синтаксичної структури. Крім того, граматичні форманти категорії часу через свою полісемантичність неможливо розглядати поза категорії аспектуальності. Наприклад, так званий суфікс минулого часу може мати відношення до майбутнього часу.

У сучасній українській мові дієслова мають чотири часи: теперішній, який поділяється на актуальний та не актуальний час, минулий, майбутній та давноминулий.

Часові значення виражаються в дійсному способі, оскільки наказовий та умовний не мають часової диференціації. Категорія часу виявляється в особових формах і тісно пов'язана з категорією особи. Така безособова категорія, як інфінітив, не має категорії часу, а дієприкметник і дієприслівник передають її безвідносно до моменту мовлення.

Теперішній час корейської мови характеризується відображенням дії в теперішньому часі, яка включає або виключає момент мовлення. Розглянемо приклади інклюзивного теперішнього часу, який включає момент мовлення:

- 우리는 듣는다 «Ми слухаємо»;

- 이 유리를 어디서 가져왔는지 알아요? «Ти знаєш, звідки привезли

це

скло?»

Досліджуючи теперішній час корейської та української мов, спільне є те, що аналогом інклюзивного теперішнього часу є актуальний (прямий детермінований) теперішній час в українській мові. Його значення представлене у наступному прикладі:

- Я пишу тобі знову, друже мій(М.Рильський);

- І степом можна йти безвісти і лягти на землю, прикласти вухо до землі – то тільки вмій прислухатися – шумить і гомонить, а коли лягти горілиць і вдивитися у глибоке небо, де пливуть хмарки на синьому повітрі, тоді здається, що сам лежиш у небі, одірвавшись від землі, розсуваєш руками

хмари, ростеш під синім повітрям і, вернувшись на землю, бачиш – скільки живих друзів у тебе в степу (Ю. Яновський)

У ексклюзивному теперішньому часі корейської мови момент мовлення завжди виключається з часового діапазону дії. Ексклюзивний час поділяється на футуральний та розповідний.

Футуральний теперішній час характеризує факт, вчинення якого очікується або передбачається. Дія у такому випадку відноситься до майбутнього часу:

- 나오면 쏜다! «Вийдеш – стрілятиму!»;

- 나도 너희들의 모임에 참가하지 «Я також візьму участь у ваших зборах»;

- 우리가 도와주다 «Ми допоможемо».

У таких випадках в ролі перемикача часто виступає або умовний дієприслівник, або лексичний показник майбутнього часу.

Наприклад:

- 개가 풀을 먹으면 비가 온다 «Якщо ластівки високо літають – погода стане ясною»;

- 제비가 높이 날면 날이 개인다 «Якщо собака їсть траву – буде дощ».

Розповідний теперішній час характеризує певний факт або подію, яка мала місце в минулому. Дія в такому випадку відноситься до минулого. Вживається розповідний теперішній час не в окремих висловлюваннях, а в розповіді, зазвичай на тлі форм минулого часу:

- 그날 밤에 민호는 해가 진뒤에 일을 마치고 집으로 돌아왔다. 초생달이 슴푸레하게 지붕추녀 끝으로 남실거린다 – «Ввечері того дня Мінхо закінчив роботу після заходу сонця і повернувся додому. З–під стріхи даху ледь пробивалося тьмяне світло молодого місяця».

Для реалізації даного значення важливою умовою є контекстне оточення.

Нейтральний теперішній час абстрагується від конкретного часу і не співвідноситься з якимось певним моментом мовлення. Форми нейтрального теперішнього часу мають прикметники, зв'язки і іноді дієслова.

Теперішній якісний час характеризує дію, стан, ознаку, що приписуються суб'єкту як його якість, властивість:

- 상품이 아주 많다 «Дуже багато товарів»;
- 도시에 극장이 있다 «У місті є театр»;
- 이른 아침에 물고기가 잡힌다 «Рано вранці добре ловиться риба».

Неактуальний теперішній час в українській мові передає характеристику постійних станів речей або істот, закономірність, що базується на власному досвіді або традиційній усталеності. Зазвичай цей час використовується у народних прислів'ях, науковому стилі, при описі народних звичаїв та обрядів, у інструкціях та довідниках:

Вночі тріщить, а вдень плющить (Нар. творчість);
«Дуби ростуть поволі, неквапливо» (М. Рильський);
«В епіцентрі логіки стресу... цінує розум вигуки прогресу, душа скарби прадавні стереже» (Л. Костенко)

У вживанні неактуального теперішнього виділяється ще значення теперішньо– минулого і теперішньо–майбутнього часу.

Теперішньо –минулий час переносить дію у план минулого. Це досягається поєднанням дієслова у формі теперішнього часу з прислівниками і прислівниковими словами, наприклад:

«Я бачу мільйони людей, що пересуваються по дорогах і полях, тягнуть на собі гармати і міномети, я чую гуркіт танків, які ринули з вихідних позицій у бій, наді мною ревуть мотори літаків, що йдуть на поземному льоті, мені пахнуть постріли і вибухи, солдатські чоботи і кров, розорана бомбами земля, і я чую різкий аромат стоптаного полину – це те, що відбувалося тут ще торік» (Ю. Яновський).

Ця часова форма відома ще під назвою теперішнього історичного і є характерною для розповідей про минулі події.

Різновидом теперішньо–минулого часу є і теперішній живописний, який має спільні ознаки та функції з неактуальним теперішнім часом української мови. Він вживається для опису картин природи, обставин, за яких відбувається дія, наприклад:

«Раненько вдосвіта ви берете рушницю, весло, кошика, де покажує крякуха, і йдете на Кримасове озеро... Ви довгенько ходите понад осокою, вдивляєтесь, шукаєте, де прим'ята осока... Ось вона! Чавкають чоботи, які ви з трудом витягаєте з баговиння, видираєтесь на купину і потім, з купини на купину перестрибуючи, наближаєтесь до очерету... Ось і човен. Виштовхнувши човна на глибоченьке місце, ви сідаєте й правуєте на озеро...».

Значення минулої дії може підсилюватися частками «було, бувало»: «Як була я малою, було не раз сниться, що моя мати чеше мені коси, влітає червоні кісники, вбирає мене в квіти та стрічки, голубить та жалує мене» (І. Нечуй–Левицький).

Теперішній панхронічний час в корейській мові означає сталість дії, стану як позачасової дієслівної ознаки. Широко використовується в формулюваннях законів, правил, теорем, в прислів'ях і приказках:

- 물이 얼면 얼음이 된다 «Коли вода замерзає, вона перетворюється на лід»;

- 바늘 가는 데 실 간다 «Куди голка, тужи й нитка».

Основними значеннями майбутнього часу в корейській мові є власне майбутній час, презентне гіпотетичне майбутнє та претеритне гіпотетичне майбутнє. Власне майбутній час характеризує дію, стан або ознаку в майбутньому, які відносяться до першої або другої особи:

- 자, 나는 가겠소 «Ну, я піду»;

- 언제는 내 말을 듣겠소 «Тепер ти будеш слухатись мене?».

Презентне гіпотетичне майбутнє позначає передбачувану дію, стан або ознаку в теперішньому часі, що відноситься до третьої особи.

Збіг з моментом мовлення визначається по контексту, а також по лексичним показникам теперішнього часу. Гіпотетичність підсилюється завдяки модальним словам.

Претеритне гіпотетичне майбутнє означає передбачуваність дії, стану або ознаки в минулому часі:

- 그들은말할기운조차없는꼴을보면도무지딱해못보겠다.가까운 동리 학생들은 동생들을 업고 왔다 «Було, мабуть, дуже жалісно дивитись на них, не спроможних вимовити й слова. З найближчих поселень прийшли учні, несучи за спиною своїх братів та сестер»

Минулий час позначає дію, що відбувалася або відбулася до моменту мовлення:

- 그 사람은 이야기를 계속했다 «Ця людина продовжувала говорити»;

- 그 새는 다시 물속으로 들어갔습니다 «Ця птаха знову пірнула у воду»;

- 그날도 오늘처럼 날이 좋았다 «У той день, як сьогодні, була гарна погода».

Форми минулого часу української мови утворюються від основи дієслів доконаного і недоконаного виду. Показником минулого часу є суфікс –л– та його фонетичний варіант –в– (–у–), які приєднуються до основи інфінітива.

Дієслова недоконаного виду в минулому часі переважно означають дії, які виконувались у минулому й не пов'язані з моментом мовлення в теперішньому часі. Наприклад:

- Транспортна магістраль, що вела з Подолу на Печерськ, відома з найдавніших часів під назвою Старої дороги. Від заснування Печерського монастиря та замиської князівської резиденції у Берестовому між власне

Києвом і цією околицею підтримувалися найтісніші зв'язки. Та миською вулицею вона стала вже у XVIII столітті.

Дієсловам минулого часу доконаного виду властива результативність дії, її завершеність: писав – написав, робив – зробив, відповідав – відповів. Дієслова минулого часу означають дію, що почалася до моменту мовлення про неї, але її результат має продовження тепер. Розглянемо наступний приклад:

Минуло трохи більше року, як землетрус обернув пишну Мессіну в грудю каміння... Ступивши на землю, я сподівався стрінути тишу і холод великого кладовища і був здивований дуже, коли побачив осла з повними кошиками на спині, що переступав обережно через каміння розмитого бруку, тримаючись холодку від зруйнованих стін прибережних будинків» (М. Коцюбинський).

Додатковими значеннями минулого часу в корейській мові є минулий результативний та розширений минулий час. Минулий результативний час позначає дію, яка завершилась у минулому, а результат діє у теперішньому часі:

- 이것 봐라, 꽃이 피었다 «Подивись, квіти розпустилися»;

- 옷이 다 젖었습니다 «Весь одяг став мокрим».

Розширений минулий час має позачасове значення, включає в себе момент

мовлення та позначає стан, в якому знаходиться суб'єкт в момент мовлення:

- 살았네! «Живий!»;

- 봄은 아직 멀었다 «До весни ще далеко»;

- 오늘은 일기가 흐렸습니다 «Сьогодні похмуро»;

Майбутній час української мови означає дію, яка здійсниться або триватиме після розмови про неї:

- Завтра вдень я піду на збори викладачів, а ввечері на мене чекає грандіозна вистава «Есмеральда» за участі прима-балерини Національного академічного театру опери та балету України імені Тараса Шевченка;

- Я на гору круту крем'яную буду камінь важкий підіймать і, несучи вагу ту страшную, буду пісню веселу співать (Леся Українка).

Форми майбутнього часу можуть виражати тривалу або обмежену дію зі вказуванням на її завершеність. Від основ дієслів недоконаного виду творяться аналітична та синтетична форми майбутнього часу.

Аналітична (складена) форма утворюється шляхом додавання допоміжного слова «бути»: буду співати, буде грати, будемо читати, будете боротися.

Синтетична форма утворюється за допомогою суфікса –м–: казатиму, читатимуть, співатиме.

У формі майбутнього часу значення виражається основою дієслова, допоміжним дієсловом або суфіксом, який походить від нього.

Давньоминулий час позначає дію у минулому, яка закінчилась перед іншою дією у минулому, і у корейській мові поділяється на аористичний давньоминулий та віддалений давньоминулий час.

Аористичний давньоминулий час позначає дію, яка мала місце в минулому. Аористичне значення форми проявляється в тому, що дія позначається як процес, який відбувався чи відбувся у минулому враховуючи те, що результат цього процесу роз'єднаний з планом теперішнього часу:

- 어느날 태민이는 관식의 집으로 저녁마실을 갔었다 «Одного вечора Темін прийшов до Квансіка в гості»;

- 당신에게 집에서 정화가 왔었다 «Вам телефонували з дому».

Віддалений давньоминулий час позначає дію, яка була розташована і більш– менш віддаленому минулому:

- 지난해 구라파의 넓은 지역에는 전례없는 가뭄이 휩쓸었다 «Минулого року великі території Європи були захоплені безпрецедентною посухою»;

- 몇해전에 오염된 강물을 음료수로 사용한 결과 스페인에서는 근 이천명이 죽었었다 «Декілька років тому в результаті вживання забрудненої води як питної, в Іспанії загинуло близько двох тисяч людей»

Дистанційність зазвичай підкріплюється лексичними показниками.

Позаминулий час позначає дію, яка відбулася в минулому перед іншою дією, згаданою в контексті раніше або пізніше даної дії. Наприклад:

1. Іншу дію згадано раніше даної дії: 어제 비행기로 우리 대표단이 모잠비크에서 돌아왔다. 이에 앞서서 대표단이 우간다공화국을 방문하였었다 «Вчора наша делегація прилетіла з Мозамбіку. Перед тим делегація відвідала Республіку Уганда».

2. Іншу дію згадано пізніше даної дії: 그때 유미림은 집에 혼자 있었다. 수웅은 출근했었고 성은이 역시 유치원에 가고 없었다 «В той час Ю Мірім була одна вдома. Суун пішов на роботу, Сонин не було теж – вона пішла до дитячого садку».

У таких випадках передування іншій дії визначається за допомогою контексту.

Давньоминулий час в українській мові в більшості випадків утворюється від дієслів доконаного виду аналітичним способом – за допомогою додавання допоміжного слова «бути» у формі однини та множини. Наприклад: написав був, подзвонила була, прийшли були.

Додатковим значенням давньоминулого часу сприймається зіставлення в реченні двох або більше дій. Наприклад:

- Був позабував товаришів – тепер пригадав;
- Олена часто, було, дивилась понуро, спускала очі в землю;
- Було тобі, моя мати, цих брів не давати, та було тобі, моя мати, щастя й долю дати» (Народна пісня).

Давньоминулий час властивий художньому і розмовному стилям мови та не вживається у діловому, науковому та публіцистичному стилях.

Припущений минулий час позначає припущену закінчену дію в минулому. Гіпотетичність підсилюється модальними дієсловами, а лексичні показники, зазвичай, позначають завершеність дії:

- 그림돈을 많이 벌었겠소 그려! «Грошей, мабуть, багато заробив»;

- 이 한 이삭이 처음에는 조 한 알이었겠지요? «Цей колос, напевно, був

спочатку одним зернятком проса, чи не так?».

Особливою формою позаминулого часу є форма зі значенням «звично повторюване минуле», наприклад:

- 너그때나를속였댔구나«Ти тоді обманював мене»;

- 사정이그렇게됐었어요«Так склались обставини».

Передбачуваний позаминулий час позначає можливу закінчену дію, що мало місце в більш–менш віддаленому минулому, наприклад:

- 그때 그는 나를 가만히 두었었겠다 «Тоді він, мабуть, залишив би мене у спокої»

Висновки до розділу I

Мова є основним засобом спілкування між людьми. Вона виконує багато пов'язаних між собою функцій, за допомогою яких люди формулюють свої думки, виражають їх, пізнають світ та передають інформацію, набуту досвідом.

Основною складовою кожної мови є не тільки лексика, а й граматики, якій приділяється багато уваги під час вивчення як своєї, так і іноземних мов. Починаючи з минулого століття було засновано багато мовознавчих студій, які займалися вивченням граматики та її компонентів. Основним завданням мовознавців було розв'язати проблему структурної організації мови, а також розробити нові підходи до аналізу граматичних одиниць.

Категорія часу в корейській мові складається з шести форм: сьогодення, майбутнє, минуле, передминуле, гадане минуле, гадане

передминуле. Схема пропозиції (СП) в корейській мові відрізняється від СП в українській мові. У корейській мові ця схема виглядає наступним чином: Обставина (О) - Підмет (П) - Присудок (С). «Обставини часу, місця, причини, цілі і т.д. часто виражаються іменниками (зазвичай в давальному, місцевому, орудному відмінках), а також з афіксами-частинками, або словосполученнями». У деяких випадках обставинні обороти часу в корейській мові можуть стояти між підметом і присудком, а іноді і після присудка.

РОЗДІЛ II. СЛОВОТВІР

Словотвір (дериватологія) - розділ мовознавства, який вивчає процес творення похідних слів, його механізм. Похідні слова творяться не довільно, а за певними правилами (законами, моделями). Отже, словотвір - це вчення про словотворення, яке служить збереженню і поповненню словникового складу мови, забезпечуючи процес номінації.

Предметом вивчення словотвору є розгляд способів творення слів, класифікація похідних слів з урахуванням їхньої словотвірної структури та словотвірного значення, визначення продуктивності способів словотворення.

2.1 Способи творення дієслів в українській мові

1. Префіксальним способом дієслова утворюються тільки від дієслів: йти – зайти, прийти, підійти, відійти.
2. Суфіксальним способом дієслова утворюються від:
 - Від інших дієслів: стукати – стукнути.
 - Іменників: зима – зимувати.
 - Прикметників: білий – біліти.
 - Числівників: троє – троїтися.
 - Займенників: ви – викати.
 - Вигуків: ох – охати.
3. Префіксально-суфіксальним способом дієслова утворюються від:
 - Від інших дієслів: ходити – походжати.
 - Іменників: земля – заземлити.
 - Прикметників: менший – применшувати.
 - Числівників: двоє – подвоїти.
 - Займенників: свій – засвоїти.
4. Основоскладанням:
 - Іменна частина + дієслівна основа: верх + водити – верховодити.
 - Складні іменники + -ува- (-юва-), -а- (-я-): вільнодумство + -ува- – вільнодумствувати.

2.2 Способи творення дієслів в корейській мові

Багато дієслова утворюються з'єднанням іменника з дієсловом
하다(робити):

Наприклад:

생각 – 생각하다 думка - думати

시작 – 시작하다 початок - починати

Існує три основи корейських дієслів освіти різних граматичних форм.

Перша основа дієслова

Щоб утворити першу основу корейського дієслова, треба відкинути закінчення від кореня дієслова. Тобто першою основою дієслова 마시다 буде:

먹다 – 먹어 їсти

배우다 – 배우 вивчати

적다 – 적 маленький

알다 – 알 знати

가다 –가 йти

주다 –주 давати

받다 –받 отримувати

Друга основа дієслова

Найбільш складно утворити другу основу.

При утворенні другої основи корейського дієслова слід враховувати яка приголосна чи голосна стоїть в основі дієслова і яка буква стоїть у підмові основи дієслова.

враховувати натурофілософський принцип корейської мови розподіл голосних як на 음성모음-темні голосні та 양성모음 світлі голосні

Коли в корені дієслова є світла голосна а після неї стоять приголосні то закінчення в 2 основі буде 아 (아+아 = 아).

가다 – 가

사다 – 사

자다 – 자

좁다 – 좁아

좋다 – 좋아

받다 – 받아

알다 – 알아

놀다 – 놀아

팔다 – 팔아

살다 – 살아

Коли в корені дієслова є світла голосна

보다 – 보아 (при листі) 봐(в розмовній мові)

오다 – 와

워 (우 + 어 = 워):

배우다 – 배워

주다 – 줘

주다 – 주어(при листі) 줘(в усному мовленні)

Коли в корені дієслова є темна голосна 어, а в підмові немає згодної то в цьому випадку 어+어=어

서다 – 서

Коли в корені дієслова є темна, нейтральна, світла і після них приголосні, то в цьому випадку треба використовувати для утворення 2 основи:

먹다 – 먹어
끓다 – 끓어
볶다 – 볶어
들다 – 들어
있다 – 있어
맺다 – 맺어
듣다 – 들어
쓰다 – 쓰어
만들기다 – 만들어
열다 – 열어
울다 – 울어

Коли в корені дієслова є нейтральна голосна, то при злитті з темною голосною, нейтральна голосна і розмовною мовою перетворюється на темну голосну:

기다리다 – 기다려
마시다 – 마셔
치다 – 쳐
버리다 – 버려

Коли в корені дієслова є нейтральна голосна а в підслозі немає згідної:

크다 – 커
쓰다 – 써

Коли в корені дієслова є світлі голосні 오, 애 а в підслози літера ㅂ, то при утворенні 2 основи ㅂ зникає і перетворюється на 워:

반갑다 – 반가워

고맙다 – 고마워

돕다 – 도워

맵다 – 매워

Коли в корені дієслова є букви 우,으,애 а в підмові є буква ㅈ то вона замінюється при утворенні 2 основи на ㅉ, а після неї ставиться 어:

걷다 – 걸어

묻다 – 물어

듣다 – 들어

싣다 – 실어

걷다 – 걸어

깨닫다 – 깨달아

Винятки:

받다

묻다

닫다

쏟다

믿다

Коли корінь дієслова закінчується на ㅈ то при утворенні другої основи якщо в корені дієслова є світла голосна, ㅈ подвоюється а 으 замінюється на 아

고르다 – 골라

모르다 – 몰라

달우다 – 달라
모르다 – 몰라
고르다 – 골라
나르다 – 날라요
다르다 – 달아요
빠르다 – 빨라요
고르다 – 골라요
오르다 – 올라요

Коли корінь дієслова закінчується на 르 то при утворенні другої основи якщо в корені дієслова є темна або нейтральна голосна то 르 подвоюється а 으 замінюється на 어:

서두르다 – 서둘러
부르다 – 불러
흐르다 – 흐러
기르다 – 길러요

Винятків із цього правила немає.

Дієслова мають у корені утворюють другу основу так само як і першу - відкиданням закінчення.

Приклад:

내다 – 내
보내다 – 보내

Дієслово в письмовій мові набуває форми, а в розмовній мові вживається форма.

하다 – 해

Але в описових дієсловах (прикметниках) ㅎ у підслів'ї зникає, а будь-яка голосна змінюється на нейтральну.

Приклад:

그렇다 – 그래

빨강다 – 빨개

이렇다 – 이래

어려다 – 어때

까맣다 – 까매

빨강다 – 빨개

У випадках коли докорінно дієслова в підслозі стоїть ㅎ, а наступний склад починається з приголосних ㄴ, ㄹ, ㅁ, ㅂ, ㅇ, ㅎ, то ㅎ опускається.

Наприклад:

빨간 옷이 노란 옷보다 더 예뻐요. Червоний одяг красивіший, ніж жовтий.

그러면 우리 어디로 갈까요? То куди ми підемо?

어떤 색을 좋아하세요? Який колір ви любите?

그러시면, 언제 만날까요? Якщо ваші обставини складаються так, то коли ми зустрінемося?

이러면 어떨까요? А що якщо вчинити так?

ㅎ зникає (пишеться, але не вимовляється).

Приклад:

좋다 – 조아

놓다 – 노아

Наступні дієслова є винятком із правил:

많다, 낱다, 놓다, 싫다, 괜찮다, 넣다, 좋다, 옳다, 짐잡다, 언짢다.

Наприклад:

많은 사람이 초대를 받았습니다. Безліч людей отримали запрошення.
그 부인이 어제 아들을 낳았어요. Ця жінка вчора народила сина.
싫어도 싫은 척을 하지 않는군요. Навіть якщо це йому не
подобається, він цього не показує.

그 사람은 괜찮은 사람이에요. Він непоганий чоловік.
좀 더 좋은 생각은 없나요? У тебе немає думки краще?

Коли в корені дієслова є буква світла а, а в підмові буква ㅏ, то при
утворенні 2 основи ㅏ зникає, а до кореня дієслова приєднується світла.

Приклад:

낮다 – 나아

Коли в корені дієслова є нейтральна або темна голосна, а в підслові
буква ㅏ, то ㅏ зникає, а до основи приєднується темна.

Приклад:

붓다 – 부어

짓다 – 지어

굴다 – 그어

잇다 – 이어

짓다 – 지어

낮다 – 나아

붓다 – 부어

Винятки:

빼앗다 позбавляти

벗다 знімати

웃다 сміятися

솟다- злітати

У разі, якщо в розмовній мові в корені дієслова стоїть у підлозі ㅈ а за ним слідує згодна буква, змін не відбувається.

짓자 Давай побудуємо.

짓겠습니다 Я побудую.

Третя основа

3 основа дієслова використовується досить рідко.

Вона утворюється досить просто: відкидаємо закінчення і замінюємо його на:

Приклад:

가다 – 가지

믿다 – 믿지

만들기 – 만들지

마시다 – – 마시지

먹다 – 먹지

적다 – 적지

알다 – 알지

Часи дієслова

Інфінітив дієслова позначає теперішній час. Для позначення дії, яка відбулась в минулому потрібно додати суфікс ㅆ до панмаля (або відповідні префікси 왔 (якщо в основі 아 (a) або 오 (o)), 었 (в основі всі голосні крім 아 і 오)). 하다 (хада) в минулому часі має форму 했다:

우리는 가게에 갔어요 – Ми ходили в магазин

Простий майбутній час утворюється за допомогою вставки суфікса 겠 між основою і закінченням інфінітива.

Наприклад:

하다 → 하겠다

Він позначає просту дію в майбутньому.

Складний майбутній час утворюється додаванням ㄴ/을 거 예(요) до основи дієслова. Це конструкція, утворена дієприкметником майбутнього часу, службовим словом 것 річ і дієсловом-зв'язкою 이다 бути.

Для першої особи використовується форма ㄴ/을 게(요). Часто 할게 замінюють на 하께.

Висновки до розділу II

Оскільки останнім часом корейська культура та мова стають все більш впливовими серед молоді на території України, більш детальне дослідження граматики корейської та української мов є важливим для подальшого її опанування тим, хто її вивчає.

Нами було розглянуто функціонування граматичних категорій відмінку та часу в реченнях та словосполученнях корейської та української мов. В процесі нашого дослідження було виділено спільні та відмінні риси у граматичних категоріях двох мов.

РОЗДІЛ ІІІ. ТВОРЕННЯ ДІЄСЛОВА ПІД ВПЛИВОМ ЧАСУ НА ПРАКТИЦІ

Якщо остання буква кореня голосна, до нього додається афікс ~는다:

먹다 = 먹는다 = їсти (먹 + 은다)

닫다 = 닫는다 = закривати (닫기 + 는다)

Наприклад:

나는 문을 닫는다 = Я зачиняю двері

나는 밥을 먹는다 = Я їм рис

Якщо остання буква кореня голосна, до нього додається афікс ~니다:

배우다 = 배운다 = вивчати (배우 + 니다)

이해하다 = 이해한다 = розуміти (이해하 + 니다)

가다 = 간다 = йти (가 + 니다)

Приклади:

나는 친구를 만난다 = Я зустрічаю друга

я розумію = Я це розумію

나는 한국어를 배운다 = Я вивчаю корейську

나는 집에 간다 = Я йду додому

Минулий час

Перш ніж розглядати самі афікси, слід запам'ятати одне вкрай важливе правило.

Вся корейська граматика заснована на тому, що до слів ставляться різні афікси, тим самим надаючи їм певний зміст і вказуючи на їхню роль у реченні.

~는다 якщо корінь закінчується на приголосну і ~니다 – якщо на голосну.

Існують сотні граматичних конструкцій (і не тільки для відмінювання і відмінювання), які ставляться після кореня дієслова або прикметника. Поки ви ще не знаєте жодної з них, проте ми хотіли б показати як приклади кілька афіксів. Всі ці конструкції ставляться після кореня прикметника або дієслова і надають їм певного значення:

~ㄴ/은 후 надає значення «після»

~기 전 е надає значення «до, перш»

~기 때문에 надає значення «бо»

~아/어서 надає значення «бо»

~아/어야 하다 надає значення «повинен, зобов'язаний»

~아/어서는 안 되다 надає значення «не винен»

Список можна продовжувати нескінченно.

Зверніть увагу, що деякі з цих конструкцій починаються з ~아/어. Взагалі з "~아/어" в корейському починається дуже багато граматичних конструкцій. Також зверніть увагу, що значок «слеш» передбачає, що потрібно вибрати варіант афікса. У деяких випадках треба брати варіант з ~~, а в деяких з ~. Щоб знати, який саме варіант брати, застосовуйте це правило:

Якщо останній голосний корінь ㅏ або ㅑ (сюди ж відносяться ㅓ або ㅕ, що, втім, зустрічається досить рідко), береться варіант афікса, який починається на а. (Єдиний виняток – «하»). Якщо останній склад кореня «하», замість ~а афікс буде починатися на ~여.

Якщо останній голосний корінь будь-яка інша (не ㅏ або ㅑ) береться варіант афікса, який починається на 어.

Щоб утворити минулий час, потрібно додати афікс 았다 або 했다 до кореня слова (у випадку з 하다). Відповідно до правила, яке ми щойно розібрали, 았다 додається до слів, останній голосний корінь яких ㅏ або ㅑ, а

в інших випадках ставиться 했다. І нарешті, якщо корінь закінчується на, ставиться ~. Наприклад:

나는 밥을 먹다 = Я ем рис (зверніть увагу, що відмінювання тут немає)

Остання голосне коріння ㅓ. Чи не ㅓ і не ㅓ. Значить, додаємо до кореня:

나는 밥을 먹었다 = Я ел (먹 + 했다)

나 문을 닫다 = Я закриваю двері (зверніть увагу, що відмінювання тут немає)

Остання голосне коріння ㅓ. Значить, додаємо до кореня:

나는 문을 닫았다 = Я зачинив двері

나는 창문을 열다 = Я відкриваю вікно (зверніть увагу, що відмінювання тут немає)

Остання голосне коріння ㅓ. Це не ㅓ і не ㅓ. Значить, додаємо до кореня:

나는 창문을 열었다 = Я відчинив вікно (열 + 했다)

나는 한국어를 공부하다 = Я вивчаю корейську (зверніть увагу, що відмінювання тут немає)

Останній склад кореня «ㅏㅓ». Значить, додаємо до кореня ~:

나는 한국어를 공부했다 = Я вивчав корейську (공부하 + 였다)

Ще одна складність тут полягає в тому, що в деяких словах корінь закінчується на найголоснішу (включаючи і склад). У такому разі ця остання голосна і афікси ㅓ// будут зливатись і утворювати один загальний склад. Ось як це відбувається:

아 + 아 = 아 (приклад: 가 + 했다 = 갔다)

오 + 아 = 와 (приклад: 오+ 했다 = 왔다)

우 + 어 = 워 (приклад: 배우+ 었다= 배웠다)

이 + 어 = 여 (приклад: 끼+ 했다 = 켜다)

어 + 어 = 어 (приклад: 나서 + 했다 = 나섰다)

여 + 어 = 여 (приклад: 켜다 = 온)

하 + 여 = 해 (приклад: 공부하다 + 했다 = 공부했다)

Хоча 하 + 여 можуть записуватися як «해», в деяких місцях (зазвичай в офіційних документах) ви зустрінете і написання «а» замість «해».

Багато хто запитує: «А як приєднувати афікси на ~아/어 до більш складних голосних, наприклад, ㅍ, ㅑ, ㅓ?» Насправді практично неможливо знайти прикметник або дієслово, останній голосний корінь якого буде складним. Найчастіше вживані такі слова, які спадають на думку, це:

바래다 (вигоряти, вицвітати)

매다 (в'язати, пов'язувати)

메다 (нести на плечах)

З такими голосними працює звичайне правило. Це не ㅑ і не ㅓ, відповідно потрібно додавати афікс з "어". Складні голосні корені не завжди вдасться скомпонувати в загальний склад з афіксом, тому обидва варіанти будуть правильними.

Наприклад:

바래 + 했다 = 바랬다

매다 + 했다 = 맺다

메다 + 했다 = 맺다

Розпишемо деякі приклади детальніше:

가다 = йти

Остання голосне коріння ㅑ. Значить, додаємо до кореня.

나는 가었다

Але так як корінь закінчується на голосну, 했다 може зливатися з :

나는 박물관에 갔다 = Я ходив у музей

오다 = приходити

Остання голосне коріння ㄹ. Значить, додаємо до кореня 했다.

내가 오던

Але так як корінь закінчується на голосну, може зливатися з :

삼촌은 가게에 왔다 = Мій дядько пішов у магазин

배우다 = вивчати

Остання голосне коріння ㅍ. Значить, додаємо до кореня.

나는 배우었다

Але так як корінь закінчується на голосну,

오빠는 영어를 배웠다 = Мій брат навчав англійську

던지다 = кидати

Остання голосне коріння ㅈ. Значить, додаємо до кореня.

나는 던지었다

Але так як корінь закінчується на голосну, може зливатися з :

나는 공을 던졌다 = Я кинув м'яч

건너다 = перетинати

Остання голосне коріння ㅊ. Значить, додаємо до кореня.

나는 길을 건너었다

Але так як корінь закінчується на гласну, може зливатися з

나는 길을 건넜다 = Я перетнув вулицю

만나다 = зустрічати

Остання голосне коріння ㅍ. Значить, додаємо до кореня.

나는 친구를 만나었다

Але так як корінь закінчується на голосну, 댔다 може зливатися з :

나는 친구를 만났다 = Я зустрів друзів

공부하다 = вивчати, вчити

Останній склад кореня під. Значить, додаємо до кореня.

나는 한국어를 공부했다

Однак 하 та 여 можуть зливатись в 해:

나는 한국어를 공부했다 = Я вивчав корейську

Майбутній час

Утворити майбутній час простіше, до кореня просто потрібно додати афікс ~겠다. Тут, на відміну форм минулого і теперішнього часу, немає різниці, яку літеру (гласну чи приголосну) закінчується корінь. Наприклад:

나는 먹다 = Я їм (початкова форма)

나는 먹겠다 = Я буду їсти

나는 가다 = Я йду (початкова форма)

나는 가겠다 = Я піду

나 배우다 = Я вивчаю (початкова форма)

나는 배우겠다 = Я вивчатиму

Існує два дієслова, котрим форма майбутнього часу вживається набагато частіше, ніж інші форми. Це - 알다 (знати) і "모르다" (не знати). Ми не будемо зараз наводити багато прикладів з ними, але на даному етапі все ж таки непогано знати, що для і формувати ці форми. Причому хоч це й форми майбутнього часу, саме вони беруться, щоб сказати, що хтось щось знає чи не знає тепер.

Також зверніть увагу, що наприкінці слова можуть стояти різні афікси, що вказують на ступінь ввічливості.

У таблиці нижче докладно розписані форми минулого, теперішнього та майбутнього часів кількох дієслів:

Дієслово	Корінь	Минулий час	Теперішній час	Майбутній час
먹다	먹	먹었다	먹는다	먹겠다
달다	달	달았다	달는다	달겠다
배우다	배우	배웠다	배운다	배우겠다
가다	가	갔다	간다	가겠다
이해하다	이해하	이해했다	이해한다	이해하겠다
오다	오	왔다	온다	오겠다
던지다	던지	던졌다	던진다	던지겠다

Опорна точка

- 1) У момент події: час, коли сталася подія
- 2) Під час мовлення: час, коли мовець вимовляє речення
- 3) Досвід (розпізнавання): момент часу, коли мовець сприймає ситуацію стосовно ситуації

Час «вказівний спосіб»: орієнтиром стає час мовлення.

- 1) Минулий час: час, у якому подія вірша передує висловлюванню.
아버지는 오늘 집에서 쉬신다 Мама вчора ходила до мами.

За часом події: Коли мати йде до хати

- 2) Теперішній час: час, у якому подія та висловлювання збігаються
напр. 아버지는 오늘 집에서 쉬신다 Тато сьогодні відпочиває вдома.

Точка зору доповідача = момент часу, коли батько робить перерву

- 3) Майбутній час: час, у якому вірш слідує за висловлюванням) напр.
내일은 황사비가 많이 오겠다 Завтра буде сильний дощ.

Час у корейській мові виражається сполученням, але в деяких випадках він з'єднується з прислівником, який вказує на подію, як у наведених вище прикладах, щоб зробити час більш зрозумілим.

Час «метод пригадування»: час досвіду (час розпізнавання) стає точкою відліку.

1) Минулий час: час, у якому подія передує

2) Теперішній час: час, у якому час події збігається з емпіричним часом.

3) Майбутній час: час, у якому подія слідує за досвідом

Абсолютний час і відносний час

1) Абсолютний час: час, визначений на основі висловлювання або емпіричного часу

2) Відносний час: час, який визначається відносно часу подій у реченні. Іншими словами, час визначається за допомогою «часу іншої події» як опорної осі.

나는 조금 전에 현관에서 우편물을 배달하는 아주머니를 만났다

Нещодавно я зустрів стару жінку, яка доставляла пошту біля вхідних дверей.

→ Наведену вище «доставку» можна інтерпретувати двояко.

- Коли час висловлювання є опорною віссю: минулий час (абсолютний час)

- Коли інший час події (час зустрічі) є опорною віссю: Інтерпретація з минулого до теперішнього (відносний час)

→ Абсолютний час виражається кінцевою формою та високонезалежною зв'язною формою, а відносний час виражається трубчастою та слабонезалежною зв'язною формою.

1) Час, у якому час події і час висловлювання збігаються.

2) Відображається в типі закриття, з'єднувальному типі та трубчастому типі.

3) Маркер теперішнього часу: '-는/ㄴ-'

4) Позиція, яку займає теперішній час у батьківській структурі деструктивного тіла

3.1 Методологічні засади дослідження категорії часу дієслова в корейській та українській мовах

Загальнонаукова методологія базується на теоретичних концепціях, охоплюючи в собі: 1) методи, які використовуються на теоретичному рівні дослідження, сюди входить: індукція, дедукція, системний підхід та ін.; 2) методи, що використовуються не тільки на теоретичному, а й на практичному рівнях дослідження, сюди входять: аналіз і синтез, систематизація, узагальнення, моделювання, формалізація, абстрагування та інші методи.

В нашому дослідженні ми використали саме такі методи:

1. Метод суцільної вибірки.

Суцільна вибірка передбачає фіксацію всіх випадків появи певного явища у тексті, словнику. Механічна вибірка забезпечує розподіл одиниць, що досліджуються рівномірно по генеральній сукупності. Практика показує, що це основний спосіб організації вибірки, коли елементи для аналізу обираються у певному порядку, який визначає сам дослідник. Метод суцільної вибірки, полягає в тому щоб відібрати матеріал китайською мовою в цілях проведення дослідження .

2. Дескриптивний метод.

Для даного методу характерний формальний підхід до вивчення мовних фактів (сполучуваність одиниць, їх місце в мовленні стосовно інших одиниць тощо). В нашому дослідженні, ми використовуємо дескриптивний метод саме для опису особливостей вживання дієслів.

3. Контекстуальний метод.

Подібно до інших дослідницьких процедур, методика контекстуального аналізу нерозривно пов'язана із відповідною мовною теорією, у даному випадку з теорією контекстної семантики. Метод контекстуального аналізу є сукупністю процедур, спрямованою на

встановлення статусу тексту відносно інших текстів, його значимості в соціокультурному контексті, а також на реконструкцію авторського (комунікативного) задуму, мотивів і цілей, загального змісту, рецептивної спрямованості тексту тощо. Суть даного методу полягає у розщепленні значення слова на елементарні смислові компоненти (семи) з ціллю опису семантичного аспекту значеннєвих мовних одиниць. За цими компонентами слова різняться між собою або об'єднуються. Інакше висловлюючись, опис фактів здійснюється набором ознак, які входять у їх план змісту. Контекстуальний метод, ми застосовували для встановлення особливостей функціонування засобів реалізації вигуків в текстах різних функціональних стилів і жанрів.

4. Метод дистрибутивного аналізу

Дистрибутивний аналіз – методика дослідження мови на основі оточення (дистрибуції, розподілу) окремих одиниць у тексті. Це своєрідний дешифрувальний підхід, що ґрунтується на основі вивчення сполучуваності мовної одиниці з іншими одиницями, які називаються оточенням, або контекстом, цих одиниць. Перед лінгвістом у дистрибутивному аналізі стоять такі завдання (їх можна інтерпретувати і як послідовні етапи аналізу): 1) сегментація тексту (мовленнєвого потоку) на одиниці певного рівня (звуки, морфи, слова тощо); 2) ідентифікація виділених одиниць, тобто об'єднання їх у певні класи (фонеми, морфеми, лексеми тощо); 3) виявлення відношень між виділеними класами.

5. Зіставний метод.

Зіставний метод, полягає в зіставному вивченні мов направлений на виявлення специфічності окремої мови (унікалій), хоча не ігноруються й спільні риси мов. Він спрямований передусім на виявлення відмінностей та специфічних рис між зіставляваними мовами на всіх рівнях включаючи фонологічні, граматичні, семантичні розходження і лексичні відмінності. Зіставлення фактів є одним з найбільш ефективних прийомів наукового дослідження, використовуваних як універсальний засіб розкриття неявних

властивостей та якостей предмета дослідження. Зіставний метод застосовується не лише для вивчення однорідних фактів мови, але й у дослідженні різних аспектів одного й того самого явища. Зіставний метод установлює між порівнюваними мовами відношення контрасту на всіх мовних рівнях: діафонію (фонологічні розходження), діаморфію (граматичні розходження), діасемію (семантичні розходження), діалексію (лексичні розходження). Завдяки цьому методу, ми можемо виявити відмінності між лінгвістичними фактами української і корейської мов.

6. Індуктивний та дедуктивний методи.

Дедуктивний метод базується на дедукції. Завдяки дедуктивному методу ми від загальних тверджень доходимо конкретних умовиводів. Індуктивний метод – це метод узагальнення результатів окремих спостережень (шлях від конкретного до загального). Індуктивний аналіз повинен завершуватися дедуктивним обґрунтуванням, а дедуктивний аналіз підтверджується фактами безпосереднього спостереження. Ми застосовуємо дедуктивний метод для окреслення впливу часу корейської мови мовця на слухача. Ґрунтуючись на індуктивному методі, ми узагальнили визначення поняття вигуків в китайській мові, переглянули роботи дослідників, які вивчали комунікативно-прагматичні аспекти дієслів корейської мови, функції та їх вживання.

7. Гіпотетико-дедуктивний метод

Визначивши предмет і об'єкт дослідження, ми збираємо фактичний матеріал і узагальнюємо його індуктивним шляхом. Потім будуємо теорію у формі гіпотези. Теорія – це певна система ідей, яка дає наукове пояснення певному явищу. Потім цю гіпотезу уточнюємо, приміром шляхом співставлення її з існуючими концепціями і виявленим матеріалом, який їм суперечить. Далі шляхом дедукції ми логічним шляхом формулюємо на основі визнаних істинних положень нові думки і висновки із запропонованої теорії. Завершальним етапом є перевірка нової теорії шляхом співставлення її з додатково отриманими фактами. Якщо при цьому виявляють матеріал, який

суперечить зробленим висновкам, тобто не вкладається в рамки запропонованої теорії, то виникає необхідність уточнень і опису суміжних явищ.

8. Метод лінгвокультурного аналізу.

Лінгвокультурний аналіз пов'язаний з прагненням осмислено сприйняти, декодувати іншу етнічну дійсність при допомозі мови, що є фактом цієї дійсності. В нашій роботі, ми використовуємо лінгвокультурний аналіз для визначення культурного аспекту вживання дієслів у корейській мові.

9. Типологічний метод

Типологічний метод – метод мовознавчих досліджень, спрямований на виділення загальних ознак і закономірностей мов світу і їхню класифікацію залежно від таких ознак. Головним принципом методу є порівняння як установлення схожості й розбіжності між мовами. Метою методу є виділення мовного типу як сукупності відповідних ознак мов (універсалій) або сукупності мов, що їх мають. На відміну від порівняльно-історичного методу він здійснює аналіз синхронічного стану мов незалежно від їх спорідненості чи віддаленості. На відміну від контрастивного (зіставного) методу він не обмежується зіставленням двох споріднених мов, а простежує типологічні особливості багатьох мов і має на меті створення типологічної класифікації мов світу. Типологічний метод застосовує поняття мови-еталона як метамови опису систем порівнюваних мов. Еталон – це об'єкт, що представляє всі мови світу в одній мові. За допомогою цього методу ми провели типологічну класифікацію дієслів корейської мови.

10. Метод прагматичного аналізу

Метод прагматичного аналізу полягає в дослідженні цілей, комунікативних дій та особливостей мовленнєвої поведінки учасників комунікації в умовах тієї чи іншої комунікативної ситуації. Прагматичний аналіз на рівні слова має на меті виявлення внутрішніх закономірностей, яким підкорюється вибір та вживання лексичної одиниці в типізованій ситуації спілкування. При цьому особливого значення набуває виявлення обмежень на

використання лексичної одиниці. Будь-яка соціальна поведінка, в тому числі і мовленнєва діяльність, регулюється правилами. Завдання прагматики, отже, – віднайти та сформулювати правила мовленнєвого спілкування. Використовуючий цей метод, ми в нашому дослідженні виявили комунікативні та прагматичні аспекти дієслова у корейській мові, дослідили цілі комунікативних дій та особливості мовленнєвої поведінки учасників комунікації в умовах тієї чи іншої комунікативної ситуації, виявили внутрішні закономірності, яким підлягає вибір та вживання дієслів корейської та української мов.

11. Метод когнітивного аналізу.

Цей метод був спрямований на вивчення дієслова як інструменту пізнання світу. В цьому контексті важливими є культурні, етнічні, складові частини, в умовах яких і створено комічний жанр. Аналіз таких текстів можливий лише шляхом пізнання концептів сучасного світу та їх впливу на створення (функціонування) тексту в процесі масової комунікації. Варто зазначити, що при дослідженні фрагментів дієслова різної тематичної спрямованості було враховано ще й концептосферу інших країн, що можуть вплинути на масову свідомість.

12. Функціональний метод

Функціональний метод розроблений у межах прагматичної парадигми, передбачає дослідження мови в дії, у процесі функціонування з огляду на цілеспрямовану природу мовних одиниць і явищ. Цей метод застосовує методики моделювання функціонально-семантичних полів, контекстуально-інтерпретаційного аналізу тексту, прагматичного й конверсаційного аналізу, аналізу дискурсу, діалогічної інтерпретації тексту тощо. Використовуючи цей метод, ми можемо аналізувати функції дієслова.

13. Структурно-функціональний метод

Використовуючи структурно-функціональний метод в нашому дослідженні, ми можемо визначити роль кожного зі взаємодіючих чинників і здійснювати наукове передбачення та управління соціальними процесами.

Необхідними елементами на цьому шляху є аналіз проблеми через виділення залежних та незалежних перемінних і формулювання гіпотез стосовно характеру їх взаємодії; якісний аналіз кожного з виділених елементів з урахуванням їхньої власної структури, історії, характеру впливу на соціальний процес; кількісне вимірювання та зіставлення сили впливу кожного з факторів.

14. Описовий метод

Описовий метод - планомірна інвентаризація одиниць мови і пояснення особливостей їх будови та функціонування на певному етапі розвитку мови, тобто в синхронії. Описовий метод містить такі послідовні етапи: 1) виділення одиниць аналізу – фонем, морфем, лексем, конструкцій тощо (первинна сегментація); 2) членування виділених одиниць (вторинна сегментація): поділ речення на словосполучення, словосполучення на словоформи, словоформи на морфеми, морфеми на фонеми, фонеми на диференційні ознаки; 3) класифікація й інтерпретація виділених одиниць. Описовий метод використовує прийоми зовнішньої та внутрішньої інтерпретації. За допомогою даного методу ми визначили особливості вигуків, їхню будову та функціонування.

15. Семантико-стилістичний метод

В нашому дослідженні ми використовуємо семантико-стилістичний метод, для виявлення комунікативної інтенції адресанта, смислових відтінків слів, опису стилістичного оформлення мови на різних рівнях мови: фонетичному, лексичному, фразеологічному, синтаксичному та графічному.

16. Конверсаційний аналіз

Конверсаційний аналіз представляє собою сукупність процедур емпіричного дослідження інтеракцій діалогічного усного розмовного мовлення. Усне діалогічне спілкування є однією з найскладніших для аналізу форм мовної комунікації, тому розроблення методики його дослідження передбачає насамперед з'ясування низки дискусійних питань, які стосуються одиниць діалогу, їхніх типів та різних комунікативних явищ. Діалог є формою мовлення; ситуаційно зумовленим спілкуванням двох або кількох (полілог)

осіб, комунікативні ролі яких інверсуються (мовець стає адресатом, адресат перетворюється на мовця, адресатом якого є перший мовець), за умови визнання учасниками спілкування спільної мети й напрямку комунікації.

17. Метод інтент-аналізу

Інтент-аналіз (лат. мета, намір і грец. розкладання) - метод, за допомогою якого вивчають проблему цілеспрямованості мовної комунікації. Цей метод розробляють переважно у межах психологічної науки. Він виходить із того, що людське мовлення є навмисною дією. Намір (інтенція) пов'язаний із певним змістом думки або почуттям і лежить в основі будь-якого мовленнєвого вияву. Намір утворює психологічний шар мовлення, саме його в першу чергу помічають люди у розмові, на нього реагує співрозмовник. Однак інтенційний пласт мовлення недоступний для простого виділення і описання. Тому розробляють техніку його фіксування, тобто контент-аналіз. Ця техніка розвивається на основі вивчення текстів повсякденного життя (дискурсів), зокрема політичних текстів, інтерв'ю, виступів, телевізійних діалогів.

18. Контекстуально-інтерпретативний метод.

Контекстуально-інтерпретативний метод ми використали для виявлення значень часу, що реалізується в конкретній ситуації, які мають особливе значення для дієслів. Важливе місце в комічному жанрі посідає культурний контекст, тому, пояснюючи китайську національно-специфічну лексику, ми вдалися до лінгвокультурологічного коментаря, котрий допоміг пояснити зміст кожного часу.

19. Комплексно-процесуальний метод.

Комплексно-процесуальний метод ми трактуємо як один з методів дослідження мови, його опису та здійснення мовної діяльності на основі функціонально-стилістичного інваріанту мовної системи та його модифікацій; стилістично диференційованих текстів: книжкових, розмовних, текстів-міркувань; комунікативних якостей мови: правильність, точності, логічність,

чистота, виразність, доречність. За допомогою даного методу, ми досліджуємо частоту вживання дієслів.

20. Метод аналізу і синтезу.

Аналіз це метод пізнання, який дає змогу поділити предмет на частини. Синтез, навпаки, є наслідком з'єднання окремих частин чи рис предмета в єдине ціле. Аналіз та синтез взаємопов'язані, вони являють собою єдність протилежностей. Залежно від рівня пізнання об'єкта та глибини проникнення в його сутність застосовуються аналіз і синтез різного роду. Метод аналізу і синтезу полягає в тому, щоб дослідити дієслово та час.

Застосувавши перераховані вище методи, ми дослідили як саме вживаються дієслова у кожному із часів, дослідили прагматично-комунікативні аспекти вживання дієслів та визначили їх типологізацію.

Висновки до розділу III

Враховуючи особливості вживання дієслів, було застосовано безліч методів дослідження. В нашій роботі ми використовували 1) методи, які використовуються на теоретичному рівні дослідження, сюди входить: індукція, дедукція, системний підхід та ін.; 2) методи, що використовуються не тільки на теоретичному, а й на практичному рівнях дослідження, сюди входять: аналіз і синтез, систематизація, узагальнення, моделювання, формалізація, абстрагування та інші методи. Було використано метод суцільної вибірки під час відбору матеріалів корейською мовою в цілях проведення дослідження, дескриптивний метод для опису особливостей вживання часу у корейській мові, зіставний метод для виявлення відмінностей між лінгвістичними фактами української і корейської мов, метод лінгвокультурного аналізу для визначення культурного аспекту вживання часу в представлених мовах, дедуктивний метод для окреслення впливу часу корейської мови мовця на слухача, індуктивний метод, ми використовували для узагальнення визначення поняття дієслова в корейській мові, переглянули роботи дослідників, які вивчали граматичні аспекти дієслова, функції та їх вживання.

ВИСНОВКИ

Дієслово - це самостійна частина мови, яка має характерні постійні і непостійні ознаки, що відрізняють його від слів інших частин мови: вид, перехідність, повернення, відмінювання тощо.

У системі частин української та корейської мов існують слова, які позначають дію (стелити), процес (пояснювати), стан (відчувати). Такі слова називають дієсловами.

Багато лінгвістів вважають, що дієслово - найскладніша і невід'ємна частина мови, яка має широкі можливості опису життя в її розвитку, русі. Знайти правильне дієслово для фрази – це означає дати рух фразі. Дієслово надає мові життя, — присутністю своєю творить окремі слова.

Дієслово - це найважливіша частина кожної мови. Вже у назві підкреслюється його особлива значимість.

Дієслово як частина мови означає «процес». За допомогою дієслова ми дізнаємося, як все у цьому світі рухається, каже, змінює фарби, як звучить, як відчувається. Дієслова — це слова, які пожвавлюють усе, до чого вони прикладені. За допомогою іменників можна назвати предмети та явища, які нас оточують. Прикметники допомагають уточнити те, що названо іменником, але тільки дієслова можуть «оживити» і змусити рухатися і змінюватися навколишній світ. За підрахунками вчених дієслово посідає друге місце (після іменника) за частотою вживання в мові.

На відміну від української мови, в корейській мові дієсловами можна назвати ще й прикметники, адже в принципі носії мови дієслова називають дієсловами дії, а прикметники — дієсловами стану, без їх розрізнення.

Усі ці дієслівні форми поділяються на дієвідмінювані (або особові, предикативні) та не дієвідмінювані. До перших належать форми особи, часу, числа, способу і роду. До других належать інфінітив, дієприкметник, дієприслівник.

Категорії виду, стану, перехідності / неперехідності належать до загально дієслівних категорій, тобто вони властиві усім без винятку формам дієслова. Інші категорії можуть належати тільки певним формам: інфінітиву – вид, перехідний / неперехідний, стан, умовному способу – вид, перехід. / неперехід., стан, часу немає, тепер. час - вид, перехід. / неперехід., стан, роду немає.

Дієслову властиві і багатогранні синтаксичні функції. Проте найголовнішою серед них є предикативна функція (присудок). Проте окремі дієслівні форми можуть вживатися в ролі інших членів речення.

Час — граматична категорія дієслова, яка є специфічним мовним зображенням об'єктивного часу. Вона слугує для часової локалізації події або стану, про які йдеться у реченні. За допомогою часу висловлюється одночасність, передування або наслідок події відносно моменту мовлення або ж якоїсь іншої точки відліку.

Категорія часу виражає відношення дії до моменту мовлення. В основі цієї граматичної категорії лежить розуміння часу як об'єктивно-реальної форми буття. Людина сприймає нескінченність об'єктивно існуючої матерії в окремих процесуальних виявах: виникнення, становлення, тривання і переходу в нову якість. Дієслова Є назвами дій або динамічної ознаки. Становлення і тривання динамічної ознаки сприймається мовцем як вияв процесуальності з властивою для неї часовою перспективою. Ця часова перспектива в дієслові пов'язується з моментом мовлення про дію: дія збігається з моментом мовлення про неї або відбувається не водночас з моментом мовлення.

Своєрідно виявляється значення часу в неособових формах - дієприкметнику і дієприслівнику. Ці форми зберігають значення часу (як і значення виду) тієї основи, від якої вони творяться (дієприкметник) або виражають час відносно основної дії (дієприслівник).

Значення тривалого або постійного часу називають неактуальним теперішнім часом, що передає характеристики певних постійних станів істот і

речей або перебіг дій і процесів як даність, аксіоматичну істину, закономірність на основі наукових узагальнень, власного досвіду чи традиційної усталеності в народі. Теперішній неактуальний час властивий науковому стилеві, народним прислів'ям, активно використовується в описах народних звичаїв, у різного типу довідниках, в інструкціях тощо.

Форми теперішнього часу мають значення недоконаного виду. Вони творяться від основи дієслів недоконаного виду за зразком першої особової парадигми. У цих формах виражається значення способу (дійсного), часу, особи і числа, наприклад: ходжу, ходиш, ходить, ходимо, ходите, ходять.

Форми майбутнього часу можуть виражати тривалу (необмежену в часі) дію і одноразову або обмежену із вказівкою на завершеність. Відповідно вони творяться від основ дієслів недоконаного і доконаного виду.

Форми майбутнього часу доконаного виду (прості) творяться за зразком першої особової парадигми тими самими флексіями, що й форми теперішнього часу першої чи другої дієвідміни, наприклад: виконаю, виконаєш, виконає, виконаємо, виконаєте, виконають; зроблю, зробиш, зробить, зробимо, зробите, зроблять.

Від основ дієслів недоконаного виду творяться аналітична, або складена, і синтетична форми майбутнього часу.

Аналітична, або складена, форма майбутнього часу твориться способом додавання до інфінітива (недоконаного виду) допоміжного дієслова бути в особових формах, наприклад: буду співати, будеш співати, буде співати, будемо співати, будете співати, будуть співати.

Синтетична форма майбутнього часу твориться від інфінітива недоконаного виду додаванням суфікса -м- та особових закінчень, наприклад: казатиму, казатимеш, казатиме, казатимемо, казатимете, казатимуть.

Отже, у формах майбутнього часу значення часу виражається або основою дієслова, або допоміжним дієсловом, або суфіксом-флексією, що походить від допоміжного дієслова. Значення часу органічно пов'язане із

значенням особи і числа, що знаходять своє вираження в особових флексіях, розподілених за дієсловами першої і другої дієвідмін.

Давноминулий (або передминулий) час означає дію, що відбулася перед іншою минулою дією, наприклад: Ніби й задрімав був зразу, але щось приверзлося, що й прокинувся рано (А. Головка).

Форми давноминулого часу творяться переважно від дієслів доконаного виду аналітичним способом: до основного дієслова в минулому часі додається допоміжне дієслово бути в родових формах однини й у формі множини, наприклад: сказав був, сказала була, сказало було, сказали були.

Значення давноминулого часу сприймається в реченні на основі зіставлення двох або більше дій, наприклад: Був позабував товаришів, - тепер пригадав (С. Васильченко).

Крім основних значень часу, що безпосередньо виражаються часовими формами дієслів у процесі спілкування, може виражатися відносне значення щодо моменту мовлення.

Так, наприклад, у розповіді про минулі події поряд із формами дієслів минулого часу вживаються форми теперішнього часу в значенні минулого: Вийшов за школу - світа не видно, спіпить очі, рве за поли, з ніг валяє (С. Васильченко). Форми майбутнього часу також можуть уживатися в значенні минулого або теперішнього, надаючи відтінку раптовості, несподіваності, енергійності.

Найважливішою синтаксичною функцією дієслова є те, що він функціонує як присудок по відношенню до підмета, і коли об'єкт або інші компоненти з'являються на додаток до підмета, вони відіграють певну роль у визначенні вибору або характеру цих компонентів. Тому іноді видно, що дієслово утворює ядро при створенні структури речення.

перехідні дієслова також використовуються як неперехідні дієслова в певних ситуаціях, таких як «помилки, які апелюють до новизни, і помилки, які апелюють до традиції», які також використовуються в деяких текстах «логічна помилка/неформальна помилка».

Дієслова, які потребують доповнення, називають також неповнозначними. Морфологічно дієслово з пасивним суфіксом називається пасивним, а дієслово з пасивним суфіксом — активним.

З точки зору відмінювання, коли дієслово має закінчення відмінювання, дієслово, яке не виявляє жодних особливих змін у формі основи чи закінчення, називається правильним дієсловом, а дієслово, яке має особливу зміну у формі основи чи закінчення, є неправильне дієслово. З іншого боку, дієслова, відмінювання яких надзвичайно обмежене, називаються неповними дієсловами.

Крім того, асертивні дієслова, які виражають впевненість в істинності певної пропозиції, вказують на те, що ступінь впевненості в істинності певної пропозиції є слабкі наполегливі дієслова, симетричні дієслова, які вказують на те, що мають бути два об'єкти.

Мовною реалізацією категорії часу є речення. Речення – це одиниця мови, сформована за граматичними законами конкретної мови і є головним засобом вираження думки. Воно може бути простим і складним.

Головною ознакою речення, що відрізняє його від слів і словосполучень, є наявність предикативності. Предикативність виражається певними мовними засобами, але найбільш поширеною формою є дієслівна форма, в якій знаходять вираз такі граматичні категорії, як час і вид.

Граматична категорія часу виражає відношення дії до моменту мовлення. Основою цієї граматичної категорії слід вважати розуміння часу як об'єктивно– реальної форми буття. Усі часи мають чіткі морфологічні ознаки та розрізняються за значеннями.

У корейській мові категорія часу складається з шести форм: теперішнього, який поділяється на інклюзивний, ексклюзивний та нейтральний час, минулого, майбутнього, давньоминулого, припущеного минулого та припущеного давньоминулого часу.

Дієсловам минулого часу доконаного виду властива результативність дії, її завершеність: писав – написав, робив – зробив,

відповідав – відповів. Дієслова минулого часу означають дію, що почалася до моменту мовлення про неї, але її результат має продовження тепер. Розглянемо наступний приклад:

Минуло трохи більше року, як землетрус обернув пишну Мессіну в грудку каміння... Ступивши на землю, я сподівався стрінути тишу і холод великого кладовища і був здивований дуже, коли побачив осла з повними кошиками на спині, що переступав обережно через каміння розмитого бруку, тримаючись холодку від зруйнованих стін прибережних будинків» (М. Коцюбинський).

Оскільки останнім часом корейська культура та мова стають все більш впливовими серед молоді на території України, більш детальне дослідження граматики корейської та української мов є важливим для подальшого її опанування тим, хто її вивчає.

Нами було розглянуто функціонування граматичних категорій відмінку та часу в реченнях та словосполученнях корейської та української мов. В процесі нашого дослідження було виділено спільні та відмінні риси у граматичних категоріях двох мов.

주석

언어는 사고, 획득, 저장, 변환 및 메시지(신호, 정보, 지식) 및 관련 프로세스의 전달 작업을 포함하여 다양한 수준의 의사소통 및 전달에서 인간의 의사소통이 수행되는 임의적 성격의 상징적 시스템입니다. . 언어는 또한 개인과 사회적 의식 모두에서 현실을 객관화하는 보편적인 수단이며, 세계를 표현하기 위한 가장 기본적이고 자연스러운 기초 역할을 합니다. 다면적 현상으로서 언어는 논리학, 언어학, 기호학, 심리학(심리학), 사회학(사회언어학), 문화 연구 등 다양한 이론 분야의 연구 대상입니다.

인간의 정신 활동은 다소 발달 된 형태의 경우 일종의 언어 사용과 불가분의 관계에 있기 때문에 언어는 인간 의식의 형성과 발달에 주도적인 역할을 합니다. 사람이 정신적 작업의 주요 부분을 수행할 수 있게 해주는 것은 언어의 사용입니다. 동시에 언어는 정보와 지식의 추출(획득), 축적, 저장, 변환 및 전송을 보장하는 통신 및 방송의 주요 수단으로 작용합니다. 언어 덕분에 추상적 사고의 존재와 발전이 가능하므로 언어의 존재는 무엇보다도 사고의 일반화 활동에 필요한 도구입니다. 언어의 종합적 속성(체계적 조직, 의미의 이산성, 특정 규칙에 따른 조합 가능성 등)은 발달된 양식 체계를 통해 텍스트를 복잡한 기호로 형성할 가능성을 제공합니다. 기호 체계로서의 언어는 인간 의식과 그 상태의 과정으로서 표현에 있어서 보편성의 속성이며, 인지의 결과로서 세계에 대한 전체론적 체계이다.

우크라이나어 및 한국어 언어학의 동사 형태 연구는 이러한 언어의 원어민뿐만 아니라 국내 연구자, 즉 연구에 대한 주요 현대 접근 방식과 한국어 문법을 분석하는 복잡한 방법에 큰 관심을 가지고 있습니다.

관점성 분야에서 한국어와 우크라이나어의 가장 중요한 차이점은 시간에 따른 행동의 과정(즉, 완료/불완전, 효과/비효율, 일회성/다중성 등)에 대한 정보입니다.)는 우크라이나어와 달리 한국어에서 필연적으로 표현되지 않게 되었습니다. 또한, 한국어의 양상적 의미는 일반적으로 서비스 동사 또는 부사, 일반적인 문맥 또는 시간적 형태에 의해 분석적으로 전달됩니다. 우크라이나어에서 동사 어휘 자체 (그 기초)는 시간에 따라 행동 과정의 매개 변수에 대한 정보를 표현하며 이 정보는 매우 중요하며 많은 경우 반드시 표현되어야 함을 나타냅니다. 우크라이나 화자는 항상 시간 경과의 관점에서 상황을 상상하는 방법의 선택에 직면해 있습니다.

언어는 사람들 사이의 주요 의사 소통 수단입니다. 그것은 사람들이 자신의 생각을 공식화하고, 표현하고, 세상에 대해 배우고, 경험을 통해 얻은 정보를 전달하는 도움으로 많은 상호 연결된 기능을 수행합니다.

각 언어의 주요 구성 요소는 어휘뿐만 아니라 문법으로, 모국어와 외국어를 모두 배울 때 많은 관심을 받습니다. 지난 세기부터 문법과 그 구성 요소 연구에 종사하는 많은 언어 연구가 설립되었습니다. 언어 학자의 주요 임무는 언어의 구조적 조직 문제를 해결하고 문법 단위 분석에 대한 새로운 접근 방식을 개발하는 것이었습니다.

한국어의 시간 범주는 현재, 미래, 과거, 전과, 상상의 과거, 상상의 과거의 6 가지 형태로 구성됩니다. 한국어의 문장 패턴(SP)은 우크라이나어의 SP 와 다릅니다. 한국어에서 이 체계는 상황(O) - 주어(P) - 술어(C)와 같습니다. "시간, 장소, 이유, 목적 등의 상황. 는 종종 명사(보통 형용사, 위치, 조격의 경우)와 입자 접미사 또는 접미사의 도움으로 형성된 단어 조합으로 표현됩니다. 어떤 경우에는 한국어에서 상황 시제가 주어와 술어 사이에 올 수 있고 때로는 술어 뒤에 올 수 있습니다.

최근 우크라이나의 젊은이들 사이에서 한국의 문화와 언어가 점점 더 영향력을 미치고 있기 때문에 한국어와 우크라이나어의 문법에 대한 더 자세한 연구는 그것을 공부하는 사람들의 더 숙달을 위해 중요합니다.

우리는 한국어와 우크라이나어의 문장과 구에서 격과 시제의 문법적 범주의 기능을 고려했습니다. 우리의 연구 과정에서 두 언어의 문법 범주에서 공통적이고 독특한 특징이 강조되었습니다.

동사 사용의 특성을 고려하여 많은 연구 방법이 적용되었습니다. 우리 작업에서 우리는 1) 귀납, 연역, 체계적인 접근 등을 포함하여 연구의 이론적 수준에서 사용되는 방법을 사용했습니다. 2) 이론뿐만 아니라 실제 연구 수준에서도 사용되는 방법에는 분석 및 합성, 체계화, 일반화, 모델링, 형식화, 추상화 및 기타 방법이 포함됩니다. 연속표본추출법은 연구를 목적으로 한국어 자료를 선정할 때 사용하였으며, 한국어 시간 사용의 특성을 기술하는 기술법, 언어적 사실 간의 차이를 비교하는 비교법을 사용하였다. 우크라이나어 및 한국어, 제시된 언어에서 시간 사용의 문화적 측면을 결정하기 위한 언어적 및 문화적 분석 방법, 화자의 한국어 시제가 청취자에게 미치는 영향을 설명하는 연역적 방법, 귀납적 방법, 우리는

한국어에서 동사의 개념 정의를 일반화하고 동사의 문법적 측면, 기능 및 사용을 연구 한 연구자의 작업을 검토했습니다.

시간 범주의 언어적 구현은 문장입니다. 문장은 특정 언어의 문법적 법칙에 따라 형성된 언어의 단위로서 사상을 표현하는 주된 수단이다. 단순하거나 복잡할 수 있습니다.

단어 및 구와 구별되는 문장의 주요 특징은 술어의 존재입니다. 술어는 특정 언어적 수단으로 표현되지만 가장 일반적인 형태는 시제 및 종과 같은 문법 범주가 표현되는 동사 형태입니다.

시간의 문법적 범주는 말의 순간에 대한 행동의 관계를 나타냅니다. 이 문법 범주의 기초는 객관적으로 실재하는 존재 형태로서의 시간에 대한 이해로 간주되어야 합니다. 모든 시제는 명확한 형태학적 특징을 가지며 의미가 다릅니다.

한국어에서 시제 범주는 6 가지 형태로 구성됩니다. 현재는 포괄적, 배타적, 중립적 시제로 구분되며, 과거, 미래, 오랜 과거, 가정된 과거 및 가정된 오랜 과거입니다.

문법 시제의 의미는 구문 구조의 유형에 따라 달라질 수 있습니다. 또한, 시간 범주의 문법 포먼트는 다의미성으로 인해 측면 범주 외부로 간주될 수 없습니다. 예를 들어, 소위 과거 시제 접미사는 미래 시제와 관련될 수 있습니다.

현대 우크라이나어에서 동사에는 4 가지 시제가 있습니다. 현재는 현재 및 비전시 시제, 과거, 미래 및 과거 과거로 나뉩니다.

명령과 조건은 시간적 구분이 없기 때문에 시간 값은 실제 방식으로 표현됩니다. 시간의 범주는 개인의 형태로 나타나며 사람의 범주와 밀접한 관련이 있습니다. 부정사와 같은 비인칭 범주에는 시간 범주가 없으며, 분사와 부사는 발화의 순간에 관계없이 그것을 전달합니다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Зацний Ю.А. Развитие словарного состава английской речи в 80–90–е годы XX столетия: Автореф. дис. ... д-ра филол. наук: 10.02.04 / Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. Київ, 1999.
2. Арутюнова Н.Д. Очерки по словообразованию в современном испанском языке. Москва, 1961.
3. Виноградов В.В. Русский язык. Грамматическое учение о слове. Москва, 1972.
4. Гонта И.А. Структурные и семантические особенности композит-метафор в американском сленге: Дис. ... канд. филол. наук: 10.02.04 / Київ. держ. лінгв. ун-т. Киев, 2000.
5. Заботкина В.И. Новая лексика современного английского языка. Москва, 1989.
6. Земская Е.А. Активные процессы современного словопроизводства // Русский язык конца XX столетия (1985–1995). 2-е изд. Москва, 2000.
7. Земская Е.А. Словообразование как деятельность. Москва, 1992.
8. Ким В.Н., Ким Е.В. Грамматический и синтаксический строй корейского языка. – ТашГИВ, 2009.
9. Ким В.Н., Ким Фил, Ким Е.В. Теоретическая грамматика корейского языка. Морфология. Синтаксис.–Ташкент, 2011.
10. Ким Фил. Практическая грамматика корейского языка. – Сеул, Кой ка, 2000.
11. Ким Фил. Синтаксические элементы корейского языка. –Алма-Ата, 1999.
12. Концевич Л.Р. Корееведение. –М., 2004.
13. Кочерган М.П. Лексична сполучуваність і семантична структура слова // Мовознавство. 1984.
14. Кубрякова Е.С. Язык и знание: На пути получения знаний о языке: части речи с когнитивной точки зрения. Роль языка в познании мира. Москва, 2004.

15. Куротченко К.Б., Леонов М.В., Швецов Ю.И. Корейский язык. –М., 2005.
16. Лопатин В.В., Милославский И.Г., Шелякин М.А.
17. Мазур Ю.Н. Грамматика корейского языка (Морфология. Словообразование). Москва, 2001.
18. Мазур Ю.Н. Грамматика корейского языка. Морфология. Словообразование. Теоретический курс. –М., 2001.
19. Мешков О.Д. Английская мозаика: Кн. для преподавателя, студента, лингвиста, переводчика / Н.М. Разинкина (отв.ред.). Москва, 1996.
20. Мешков О.Д. Семантические аспекты словосложения английского языка. Москва, 1986.
21. Мешков О.Д. Словообразование современного английского языка. Москва, 1976.
22. Словообразование. Морфология. Москва, 1989.
23. Современный русский язык. Теоретический курс.
24. Степанова М.Д. О внешней и внутренней валентности слова // Иностранные языки в школе. 1967.
25. Тихонов А.Н. Словообразовательный словарь русского языка: В 2-х т. Москва, 1985.
26. Холодович А.А. Краткий очерк грамматики корейского языка. –М., 1964.
27. Abstract Syntax and Korean with reference to English. Ph. D.
28. 국립국어연구원. 표준국어대사전. – 서울: 두산동아, 1999.
29. 김 훈. 사전거여행 1, 2000.
30. 김해옥. 문학교육과 어휘교육. – 새미, 2006.
31. 김홍수. 피동과 사동, 문법 연구와 자료. 태학사, 1998.
32. 남수경. 한국어 피동문의 문법적 연구, 2007.
33. 남수경. 한국어 피동문의 문법적 연구. 서울대학교 박사학위 논문
34. 류시중. 한국어 보조용언 범주 연구 –원형이론적 접근 – 서울대 언어

35. 목정수·김영중. 한국어 피동문의 구조와 기능의 의미 해석, 인문언어
36. 박양규. 사동과 피동, 국어학 7 회. 국어학회, 1978.
37. 배희임. 국어 피동 연구, 고대 민족문화 연구소, 1988.
38. 윤병달. 언어와 의미, 도서출판 동인, 2009.
39. 임호빈, 홍경표, 장숙인. 외국인을 위한 한국어 문법, 연세대학교
40. 임홍빈. 피동성과 피동 구문, 국민대 논문집 7, 1977.
41. 조현용. 한국어 어휘교육 연구, - 박이정, 2006.
42. 태(voice), 송경안 외(편), 언어유형론 3 송경안월인, 2008.
43. 피동 사동 표현의 학습 내용 선정과 교육 방안 연구김소라건국대학교
44. 피동과 사동, 서태룡 외(편), 문법 연구와 자료, 김홍수태학사, 1998.
45. 피동사의 사적 연구박명동명지대학교 대학원 박사학위 논문, 1999.
46. 홍재성 외. 현대 한국어 동사구문 사전. 동아출판사, 1966.
47. <http://encykorea.aks.ac.kr/Contents/Item/E0032458>
48. <https://koreansimple.com/blog/prokachat-yazik/neppravilnie-glagoli/>
49. <https://www.howtostudykorean.com/unit1/unit-1-lessons-1-8/unit-1-lesson-5/russian/>
50. https://www.krm.or.kr/krmts/search/detailView.html?dbGubun=SD&category=Report&m201_id=10028338&local_id=10010513
51. www.daum.net
52. www.riss.co.kr